

La casa de colònies (l'olfacte)

Era el primer cop que la Bruna i el Pol anaven junts de colònies. El Pol, com que és més gran, ja hi havia anat altres vegades, però la Bruna, no. I estava tan nerviosa! Hi anirien dos dies: marxarien dijous i tornarien divendres.

Dimecres, sortint d'escola, van haver de preparar la bossa amb tota la roba i les coses per rentar-se. El Pol va fer enfadar una mica els seus pares perquè, en comptes d'ajudar a preparar la bossa, se'n va anar a jugar i a mirar la tele. En canvi, la Bruna estava tan il·lusionada que no parava de saltar per sobre el llit, entremig de les coses, mentre el pare li anava posant tot dins una bossa. I, a l'hora d'anar al llit, no hi havia manera que es calmes. Al Pol, també li va costar, d'adormir-se, perquè estava constipat i tenia tos. Al final, la seva mare va haver-li de posar un pot de vidre que feia olor d'eucaliptus per calmar la tos.

L'endemà, ben d'hora, l'olor de cafè va despertar la Bruna, que es va posar a cridar com un lloro demanant quina hora era i si ja es podia llevar. El Pol, en canvi, no es despertava ni quan ell mateix es tirava un pet sota els llençols.

Es van rentar, vestir i esmorzar ben de pressa. El Pol, quan ha de fer un viatge llarg, sempre esmorza pa torrat amb all. Aquest dia, els seus pares li van fer menjar un xiclet de menta perquè, ni rentant-se les dents, li marxava l'olor d'all que li sortia de la boca.

Quan van arribar a l'escola, l'autocar ja s'esperava. A mida que anaven arribant, els nens, ajudats per les mestres, deixaven les motxilles al portaequipatges i entraven a l'autocar. El conductor havia tirat ambientador abans d'obrir les portes i la Bruna no podia suportar aquella olor, de manera que es va asseure al primer seient perquè li toqués l'aire de la porta mentre s'esperaven que arribessin els companys. Quan ja hi van ser tots, el xofer va fer sonar la botzina i tots van fer adéu als pares amb la mà.

La casa de colònies no era lluny, de manera que aviat van arribar. Només baixar de l'autocar, els monitors ja érem allà amb ells. I un, sabeu qui era? Jo, és clar, en Sàlix pallaso, monitor de colònies.

Vam anar a deixar totes les bosses a les habitacions. El Pol volia dormir al llit de dalt de les lliteres, segons deia, per no sentir pudor de peus; en canvi, la Bruna s'estimava més dormir a baix, per por de caure.

La primera activitat del matí va ser anar a visitar una granja que hi havia allà al costat. Hi va haver nens que van dur el nas tapat amb els dits tota l'estona per no sentir la pudor dels porcs. El Pol i la Bruna, com que tenen uns avis que viuen en una casa de pagès, ja hi estan acostumats i gairebé els agrada. Vam estar tot el matí veient tota mena d'animals de granja, collint els ous de les gallines, donant aigua al cavall, munyint les vaques, netejant les gàbies dels conills... De tant treballar, vam agafar una gana!

Quan vam arribar a la casa se sentia una olor de menjar! d'escudella, de patates fregides. Mmmmm, quina gana!. Corrents, ens vam rentar les mans, i a dinar!

A la tarda, vam anar a veure les abelles. Hi havia uns ruscs allà a la vora. Perquè les abelles no ens piquessin, ens vam posar uns vestits que semblava que anéssim a la lluna. De totes maneres, jo vaig encendre palla dins d'un pot per fer fum, que espanta les abelles. El fum feia pudor, però es podia aguantar. De tornada cap a la casa, hi va haver un nen que es va començar a treure els guants i la careta; va anar per olorar una rosa i una abella que encara volava per allà el va picar al mig del nas. Li va quedar un nas tan gros i vermell com el meu. Li vaig haver de posar amoníac, que fa una olor que no es pot respirar, però va molt bé per a les picades.

A la nit, després de sopar, tots cap a la dutxa, perquè entre la granja i el fum de les abelles feien una olor de tigre! L'aigua de les dutxes sortia molt calentona, i amb el sabó i el xampú de tots els nens, feia olor de net. Quan ja estaven vestits, venien cap a mi i feien dues files per a què els anés pentinant. Jo duia una regadora a cada mà i cada una contenia una colònia diferent. Els en tirava un raig als cabells i els pentinava. Llavors vam fer un joc. S'havien d'agafar de les mans tots els que fessin la mateixa olor. Al cap d'una mica, per molt que ho intentessin, no sentien olor de res, ja que en tenien el nas ple.

A l'hora d'anar a dormir, hi va haver una nena, molt entremaliada, que en va fer una de grossa: va tirar pols d'esternudar al dormitori, i durant una estona, va semblar que tothom estigués constipat. Atxim! Entre esternuts, les mestres la van ben renyar i li van fer demanar disculpes a tots els companys!

Durant la nit, jo, que també sóc una mica trapella, aprofitant que tothom dormia, vaig prendre una sabata de cada nen. A l'endemà tothom es queixava que li faltava una sabata. Llavors els vaig tapar els ulls i van entrar en una habitació. Les sabates eren totes pel terra. Només amb l'ajut de les mans i el nas cadascú havia de trobar la seva. Va ser molt divertit!

Després d'esmorzar, vam sortir a conèixer les plantes del bosc. N'hi havia, com el romaní o la farigola, que feien molt bona olor. Després de dinar, ja ens esperava l'autocar per tornar, amb la bossa plena de roba bruta. En arribar a casa i obrir la bossa... sorpresa! En comptes de sentir pudor de suat, totes les bosses tenien una bosseta d'herbes aromàtiques amb la meua cara de pallaso enganxada a un costat.